

Lukunäyte:

Lemmikki Valkeameri. Turun ihmeitten yö. Osa 1. Ihmeitten aika on aina. On vuosi 2028.

Kenen vuoro tehdä hama?

Minä olen enkeli Azariah. En saa sanoa oikeaa nimeäni, joten olkoon Azariah. Tiedättehän tarinan hänestä ja Tobitista? Käytän samaa peitenimeä. No, siitä myöhemmin. Olen joka tapauksessa outo muukalainen, enkeli. Näkymätön. Tarkemmin sanoen Lumikki Meren, omaa sukua Vaasa, suojelusenkeli. Siis olen oikeasti enkeli enkä vain vertauskuvallisesti! Mutta aivan näkymätön. Siis niele minut näkymättömänä mutta hymyilevänä henkimaailman oliona. Vapaaehtoisesti, tietty.

Bittiavaruus vilisee twiittejä, viestejä ja informaatiota kuin lunta tupruttaisi. Sanojen ja kuvien myräkkää voin lukea ilman laitteita, jos viitsin. Haluaisin että minulla olisi oma näkyvä twiitti-tili. Tänään kirjoittaisin sinne näin:

Testaa uskosi. Itketkö Helvettiin joutuvien kohtaloa kuin pyhä Jacinta Marto?

Minä en kirjoita, kunhan haaveilen. Minun on käytettävä toisenlaisia keinoja. Lumikki kirjoittaa. Kurkin hänen olkansa yli.

Lumikki on ollut 45 vuotta työmaani, hedelmöittymisestään saakka. Lumikki syntyi 1983, puoli tuntia ennen sisartaan Mirandaa.

Pitääkö ihmetellä, että kertoja on enkeli? Vuonna 2017 ruotsalainen Jakob Wegelius menestyi, kun kirjoitti nuorisokirjan Merten Gorilla, Mördarens apa, siis murhaajan apina suoraan käännettynä. Kirjassa kertoja on gorilla, puhumaton mutta lukutaitoinen. Kirja on sympaattinen, vaikka sen tarinan pahoista olen eri mieltä. Siinä ne ovat papit. Toisaalta loogista. Ihmiset, jotka ovat mielestään apinoiden sukulaisia, pitävät pappeja vaarallisina. Naurattaa niin ilmeinen nuorison manipulaatio.

Minä enkeli Azariah olen ikuinen ja ikuisesti enkeli. En ole sukua ihmisille. Olemme eri olentoja, luotuja, mutta eri lajia. Älä usko tyhmiä laulelmia, joissa vihjataan, että kuolleet lapset olisivat muuttuneet enkeleiksi. Ei mene niin. Ihminen on ihminen. Enkeli on enkeli.

Poikkeus. Näkymätön voi kuultaa läpi! Pienestä nukkuvasta lapsesta kuultaa läpi suojelusenkelin näkymätön olemus.

Joskus enkelit esiintyvät näkyvinä.

Luen mitä Lumikki kirjoittaa artikkeliinsa. *Unia on kolmea tärkeys- ja merkitystasoa.*

Lumikki vilkaisee taakseen, hän tietää, että olen olemassa. Me keskustelemme telepaattisesti. Lumikki on silti terveen kirjoissa, hoitaa päänsä sotkuun saaneita.

Alin merkitystaso unia on kuvakoostetta koetuista ja pohdinnassa olevista asioista. Sitä voisi kutsua siivoustasoksi. Mieli yrittää saada tolkkua, järjestää, käsittää, suhteuttaa ja hallita. Nämä unien musavideoiden tapaiset roskaleffat ovat mielen siivoustyötä. Ne ovat tapahtumia, kohtaamisia, toiveita ja pelkoja, joita pyörii mielessä. Osa varastoidaan, osa heitetään roskana pois. Siivous, joskus oikein suursiivous, on mielessä tarpeen.

Lumikki kirjoittaa ja ylhäällä talossa kuuluu hiljainen nips nips nips. Lumikin harmaa tukka on hämmästyttävän ulkoinen seikka, sillä hänellä on nuoret kasvot, sileät. Harmaa tukka on vahva kontrasti. Luulisi että hän on näyttelijä, joka on pantu näyttelemään vanhempaa ihmistä. Ehkä onkin? Harmauteen on syy, Lumikilla oli sairaus. Joku gluteeniharmi.

Ylin taso unia ovat Jumalan erityisviestit eli ilmoitusunet. Ne ovat Raamatun mukaan selkeitä toimintaohjeita tyyliin: Älä pelkää ottaa tätä Mariaa vaimoksesi. Mene Egyptiin heti tänä yönä.

Katselen Lumikin kynsiä, käsiä. Hänellä on valkeat, soikeat pitkänmalliset kynnet. Hän ei tarvitse liimattavia tekokynsijatkkeita. Nopeasti ilmaantuu päätteelle tekstiä:

Näiden kahden selvästi erottuvan unityypin välissä ovat unet, joille olen antanut nimen ”enkelin yöleffat.” Ne ovat kuin ihmisen oman suojelusenkelin lähettämiä viestejä. Ne vihjaavat mutta eivät ole epäselviä, ne ovat symbolisia mutta loogisia. Ne eivät ole Taivaan lähettämiä selkeitä ohjeita, mutta eivät myöskään mielen sekavaa kuvasilppua.

Minä enkeli Azariah, ruumiiton olento, hymyilen. Lumikki jatkaa naps naps naps, sormet lentävät näppäimillä:

Ikään kuin enkeli olisi jo järjestänyt ja leikannut unen elokuvamateriaalia johonkin tolkkuihin. Tästä unityypistä voisi aavistaa, että enkeli yrittää ohjata, varjella. Hän ehkä vihjaa. Toiset voivat sanoa, että nämä unet ovat alitajunnan viestejä. Niin minäkin joskus sanoin, mutta nyt tarkennan. Nämä ovat todennäköisesti suojelusenkelimme vihjeitä, vihjetarinoita, vihjevisioita, että innostuisimme setvimään asioitamme.

Jos minä enkeli Azariah olisin ihminen niin varmaan nyt nyökyttelisin hyväksyvästi. Tuo on tärkeä asia. Lumikki on tekemässä eroa unitutkijoista, jotka nimesivät unien tekijän alitajunnaksi. Mitä vähättelyä! Tärkeitä unia antaa Jumala tai ohjaa enkeli, muun muassa minä, enkeli Azariah! Hah, olen elokuvatuottaja, elokuvaohjaaja ja elokuvaleikkaaja samassa persoonassa.

Puhelin soi. Minun pitäisi kuin johtajan sihteerin estää häiriöt. Voisinpa sanoa puhelimeen: Lumikki Meren sihteeri, enkeli Azariah, kenet voin ilmoittaa?

Lumikki antaa puhelimen soida, taltioi kirjoittamansa. Hän on tehnyt väitöskirjansa tarinoiden käytössä terapiatyössä, minun mielestäni hänen pitäisi tehdä toinen enkeleistä. Nyt hän on kirjoittamassa artikkelia, mutta se ei riitä. Pitäisi keikuttaa venettä. Kun Lumikki vastaa kännyksensä, onkin toisessa päässä kärsivällisyys loppunut. Eipäs. Kuuluu kun harjanvarrella koputetaan lattiaan alakerrasta. Aviomies Oula se siellä. Talon langaton sisäpuhelin toimii vaikka olisi sähkökatko. Lumikki nousee, sulkee koneen.

Minä enkeli Azariah rakastan Lumikkia kuin hyvä äiti tai isä lastaan, siis sellainen oikea vanhempi, aikuinen. Enkelin olemukseni on androgyyni, jos jotain. Henkiolennon kuvailu nyt on sitä ja tätä, kun pitää näkymätöntä ja taivaallista selitellä. Työni on mielekästä. Elämäni voi määritellä kilpalaulannaksi Pahan kuiskaajan kanssa. En saa arvostella Luoja, mutta sanon silti. Ihmisen korvassa on harmillinen ominaisuus. Se kuulee kaikkein parhaiten kun Paha kuiskaa: älä rukoile.

Lumikki, joka on luterilainen, ottaa katolisen katekismuksen käteensä, tietää ettei Oula motkota minuutin viivettä ja laittaa viivan sivuun kohtaan, jossa lukee:

"Uskontotuus on, että on olemassa henkisiä, ruumiittomia olentoja, joita Raamattu kutsuu enkeleiksi. Tämän todistavat yhtä selkeästi sekä Raamattu että yksimielinen traditio."

Lumikki laittaa paperisuikaleen kirjan väliin ja nousee. Hän on hyväryhtinen ja hoikka. Menee käsiään levitellen ja hartioitaan pyöritellen alas metallisia kierreportaita. Portaat huojuvat, rämisivät peltisesti.

Miksi sanon nimekseni Azariah? Raamatussa Tobiaksen kirjassa kerrotaan, miten enkeli Rafael lähetettiin ihmishahmossa johdattamaan ja varjelemaan Tobittia,

Tobiaksen poikaa. Rafael sanoi nimekseen Azariah. Mutta en siis ole arkkienkeli Rafael, haluan vain käyttää samaa peitenimeä. Ajattelen ettet haluaisi lukea tätä, jos olisin nimetön. Voisihan kertojana toki olla mörkökin, iso piru tai pikkupiru tai se gorilla. Nimetön enkeli on näkymättömänä jotenkin himmeä. Onhan hyvä, että on nimi, kun ei ole materiaa. Eikö Azariah kalskahda enemmän enkeliltä kuin vaikka Pekka tai Pallo?

Kerubit ja serafit ovat Raamatun mukaan siivellisiä, näkyviä. Valtavat enkelijoukot ovat kuitenkin näkymättömiä. Näkymättömän olennon kuvailu on maailman taiteessa ja kiiltokuvissa tuottanut monenlaisia siivekkäitä. Minä olen näkymätön jos ei Taivas toisin määrää. Näkymättömyyteni visuaalisena symbolina käytän tässä valkeaa pientä pyörylää, joka on oikeasti suuri juttu.

Keittiössä Oula ja Lumikki istuvat syömässä. Ihmiset sanovat että olisi kivaa olla kärpäsenä katossa ja seurailla toisten elämää. Ollaanpa rehellisiä. Se on joskus pitkäveteistä. Siis vaikka en ole kärpänen. Ehkä teen itsestäni härkäsen!? Minä olla maleksin keittiön liepeillä, kun minulla tällainen homma nyt kerran on. Lauantailounaalla ei ole muita, on aika hiljaista. Lumikin aviomies Oula tekee hyvää ruokaa, usein karjalaisia perinneruokia, ei siitä liikaa puhuta. Heittää hän Lumikille yhden karjalaisen sanonnan: — *”Mistäs laps lauantain tietäis, jos ei paistettais piirakkoi.”* On siinä pientä vihjettä, että Oula hoitaa vaimoaan kuin lasta, mutta ei Lumikki huomaa.

Lumikki ja Oula menevät päivätorkuille. Tämä aviopari on minusta liian sopuisa. Kuinka enkeli voi olla tuota mieltä? No siten, että liika sopuisuus jättää ongelmat esille ottamatta ja niin ne jäävät myös ratkomatta. Hyssytellään.

Kun ei tarvitse vartioida siirryn etäämmäksi. Usein menen talon edessä olevan puun läheisyyteen. Talostamme näkyy Puolalan puistoa ja Taidemuseon kivistä selkäpuolta. Siitä

harmaasta graniitista tulee mieleeni Aleksis Kivi. En osaa sanoa harmaasta pilvipoudasta mitään runollista, se on vain haaleaa. Tähdet ovat paikoillaan vaikkei niitä päivällä näe. Illalla voisi sanoa kansalliskirjailijan Kiven tapaan: *Taivas pukee ylleen tähtipilkkujaan.*